

РЕШЕНИЕ

№ 3398

гр. София, 23.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 24.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **10665** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 от Данъчно -осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на В. Т. Б. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] срещу Решение № ПИ-399/01.11.2022г. на директора на ТД на НАП - С., с което е потвърдено Разпореждане изх. № С220022-137-0009209/20.10.2022 г., издадено от С. А. на длъжност старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С.. В жалбата се навеждат твърдения за незаконосъобразност на горепосоченото решение на Директора на ТД на НАП С., като издадено в нарушение на материалния закон и на административнопроизводствените правила. С оглед изложеното се моли съдът да уважи жалбата, да отмени оспорваното решение на директора на ТД на НАП и атакуваното разпореждане на публичния изпълнител в оспорената му част, след което съдът да се произнесе по същество за отписване на задълженията по изпълнителното дело и прекратяване на същото.

В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от адв. Б., която поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира разноски.

Ответната страна, чрез процесуалния си представител старши юрк. Е. оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

От фактическа страна.

В ТД на НАП С., дирекция „Събиране“ е образувано изпълнително дело № 22140003744/2014 г. срещу В. Т. Б. с ЕГН [ЕГН].

На лицето е изпратено Съобщение за доброволно изпълнение на основание чл. 221 от

ДОПК с изх. № 3744-000002/26.06.2014 г., в което е посочено, че задълженията на лицето са в размер на 697 207, 49 лв., в това число главница в размер на 429 232, 91 лв. и лихва в размер на 267 974, 58 лв., към дата 26.06.2014 г., за неплатени задължения подробно обективирани в съобщението.

На 11.05.2017 г. е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки №С170022-022-0026328/11.05.2017 г. от С. А. - старши публичен изпълнител при ТД на НАП С., с което е наложена възбрана върху недвижим имот - апартамент, находящ се в [населено място], [улица]. подробно обективиран в постановлението. Изпратено е запорно съобщение до Агенция по вписванията.

На 11.10.2018 г. е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки №С180022-022-0075951/11.10.2018 г. от С. А. - старши публичен изпълнител при ТД на НАП С., с което е наложен запор върху вземане от трето задължено лице ЕФ Х. КАМЕРА ООД, за сумата от 15 000 лв. Изпратено е запорно съобщение до дружеството с изх. №С180022-119-0014963/11.10.2018 г.

На 16.11.2020 г. е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки № 0200022-022-0081125/16.11.2020 г. от С. А. - старши публичен изпълнител при ТД на НАП С., с което е наложен запор върху вземане от трето задължено лице - работодател НЮ ВИЖЪН ПРОДАКШЪН ЕООД, за сумата от 22 009,46 лв. Изпратено е запорно съобщение до дружеството с изх. №С200022-119- 0014334/16.11.2020 г.

На 14.09.2022 г. в ТД на НАП С. е постъпило Възражение с вх. № С220022-000-0431336/14.09.2022 г. от страна на В. Т. Б., с което се иска погасяване по давност на всичките публичните задължения по образуваното изпълнително дело срещу лицето.

На 20.10.2022 г. е издадено Разпореждане с изх. № С220022-137-0009209/ 20.10.2022 г. от С. А. на длъжност старши публичен изпълнител при ТД на НАП С., във връзка с подаденото възражение от г-н Б. за погасяване на публични вземания поради изтекла погасителна давност. Със същото се отказва погасяване на публични задължения в размер на 23 484,22 лв., в това число главница и лихва, като е посочено, че са налице обстоятелства спиращи давността.

Цитираното разпореждане е оспорено по административен ред, като с решение № ПИ-399/01.11.2022г., директорът на ТД на НАП- С. е отхвърлил жалбата на В. Т. Б. и е потвърдил разпореждане № С220022-137-0009209/ 20.10.2022 г. издадено от старши публичен изпълнител при ТД на НАП С..

Именно решение № ПИ-399/01.11.2022г., директорът на ТД на НАП- С. е предмет на настоящето дело.

От правна страна.

Жалбата е постъпила в срока по чл.268, ал.1 ДОПК, от надлежна страна и е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е частично основателна.

Съгласно чл.160, ал.2 вр. чл.144, ал.2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на оспорения акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Оспореното в настоящото производство Решение № ПИ-399/01.11.2022г. на директора на ТД на НАП - С. е постановено от компетентен орган- Директор на ТД на НАП С. и в предвидената от закона форма по чл.266, ал.1, чл.267, ал.2 ДОПК. Обжалваното пред административния орган разпореждане представлява действие на

публичен изпълнител по смисъла на чл.266, ал.1 ДОПК, поради което подлежи на контрол относно неговата законосъобразност.

Както бе посочено по-горе, жалбоподателят счита, че към датата на внасяне на искането до публичен изпълнител при ТД на НАП е налице изтекла погасителна давност за всички задължения за 2009г., 2010г., 2013г. и 2018г.

Спорен от правна страна е въпросът настъпили ли са правнорелевантни факти, които да са годни да прекъснат или да спрат протичането на давността за процесните задължения.

В конкретния казус, е отказано погасяване на публични задължения с периоди 2009 г., 2010 г., 2013 г. и 2018 г., като следва да се отбележи, че в случая давностния срок /за погасителната давност в ДОПК/ е започнал да тече от 01.01.2011 г., тъй като най-старото установено публично задължение на лицето, за което е отказано погасяване, е установено с Ревизионен акт №1008098/ 22.03.2011 г., като същото е с период 2009 г. и касае данък по ЗДДС. За задълженията с период 2010 г., отново установени с Ревизионен акт №1008098/22.03.2011 г. давността започва 2012 г. За задълженията с период 2013 г. давността започва да тече 2015 г., като за задълженията с период 2018 г. давността започва да тече през 2020 г.

Погасителната давност е материалноправен институт, поради което и при липса на изрична правна норма в противна насока, следва да се приложи тази разпоредба, която е в сила към момента на възникване на всяко от задълженията. Давността за публичните задължения е разписана в чл.171 от ДОПК, според ал.1, на която, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от първи януари на годината, следваща тази, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Според ал. 2 на същия текст, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато: 1/ задължението е отсрочено или разсрочено; 2/ вземането е предявено в производство по несъстоятелност; 3/ е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение; 4/изпълнението е спряно по искане на длъжника; 5/ е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета;

Видно от посочената разпоредба, законодателят е предвидил хипотези при които публичните задължения не следва да бъдат погасени въпреки изтичането на срока по чл. 171, ал. 2 от ДОПК, какъвто според твърденията на ответника в настоящия случай, а именно налице е хипотезата на чл. 171, ал. 2, т. 3 от ДОПК, тъй като сочат, че са налице доказателства по административната преписка, че срещу В. Т. Б. е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение.

Съгласно чл.172, ал. 1 от ДОПК давността спира: т.1-когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; т.2-когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; т.3-когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; т.4-когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; т.5 - с налагането на обезпечителни мерки; т.6-когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение.

Според ответника, протичането на давностния срок е спряно с налаганите срещу лицето обезпечения през 2017 г., 2018 г. и 2020 г., с които давността отново е спирана на основание чл. 172, ал. 1, т. 5 от ДОПК.

На първо място, настоящата инстанция намира, че не е доказано по безспорен и категоричен начин наличието на основанието по чл. 171, ал. 2, т. 3 – образувано срещу жалбоподателя наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение. От представеното в с.з. писмо от ответника става ясно единствено, че действително срещу жалбоподателя В. Т. Б. е образувано наказателно дело № 3975/2022г. на СГС, 19-ти състав, но от писмото не става ясно по отношение на кои неплатени данъчни задължения е същото и кореспондират ли процесните с тези, които са предмет на посоченото от ответника наказателно дело.

По настоящият казус е налице изпълнително действие – налагане на заповед, видно от постановления за налагане на обезпечителни мерки – /ПНОМ/, посочено по-горе, т.е. преди изтичането на давностния срок, поради което следва да се отговори на въпроса дали тази обезпечителна мярка е валидно наложена, за да се приеме спиране на давността по чл. 172, ал. 1 т. 5 от ДОПК.

Видно от чл. 172, ал. 1 т. 5 от ДОПК, във вр. с чл. 172, ал. 2, обезпечителната мярка трябва да е ефективно наложена. Буквалното тълкуване е „наложена“, а не „постановена“. Налагането и съответно възникването на произтичащите от нея правни последици изисква осъществяване на всички елементи от фактическия състав на правната норма. Мярката е наложена, когато заповедното съобщение е получено от органа/лицето, отговорен за изпълнението ѝ. До тази дата не се установява дали заповедта има действие. Ето защо, съобразно доказателствената тежест, не може валидно да бъде противопоставено на длъжника възражение за спиране на общия давностен срок, доколкото не е установен по категоричен и несъмнен начин началният и крайният момент на този период.

При преценка за законосъобразността на оспореното решение, съдът съобрази, че целта на обезпечителните мерки е да осигури ефективно изпълнение/събиране на публичните вземания, при реална и действителна опасност от осуетяване на изпълнението от страна на длъжника или съществуващо затруднение за събирането занапред. Следователно, дефинитивно, обезпечителните мерки са предвидени като срочни такива. Използването на обезпечителни мерки не за възложените им от законодателя цели /да осигурят изпълнението/, а само и единствено за да послужат като способ за спиране протичането на погасителната давност за събиране на вземането, при продължително процесуално бездействие на публичния изпълнител, по мнение на настоящия съдебен състав съставлява злоупотреба с права и следователно се явява незаконосъобразно действие на публичния изпълнител.

В допълнение, изложеното по-горе налага обсъждане на въпроса: следва ли да се счита за ефективно наложена обезпечителна мярка, в случаите, когато е насочена спрямо имущество, което не принадлежи на длъжника, върху несъществуваща вещ/банкова сметка или право на длъжника. Отговорът на този въпрос, даден в трайната и последователна съдебна практика, е отрицателен. В случая, по делото не е установено, дали третото задължено лице ЕФ Х. КАМЕРА ООД и ВЮ ВИЖЪН ПРОДАКШЪН ЕООД, посочени в приложените Постановления за налагане на обезпечителни мерки имат действително задължения към жалбоподателя към

момента на налагане на обезпечението, за да е действително същото. След като е установено, че запорът не може да породи предвидените в закона последици, то същият не може и да спре изтеклата до този момент погасителна давност. В този смисъл Решение № 1050 от 20.02.2019 г. по адм.д. № 136/2019 г. на Административен съд – София град; Решение № 5678 от 03.10.2019 г. по адм. д. № 4982/2019 г. на Административен съд – София град; Решение № 6918 от 15.11.2019 г. по адм. д. № 7633/2019 г. на Административен съд - София-град /.

От доказателствата, съставляващи в цялост приложената от ответната страна преписка по изпълнителното дело, съдът установява, че считано от образуване на изпълнително дело № 22140003744/2014 година до датата на постановяване на Разпореждане от 20.10.2022 година на публичен изпълнител при НАП, атакувано от длъжника пред Директора на НАП, не са били предприемани действия по принудително изпълнение извън наложените с постановление от 11.10.2018г. и 16.11.2020г., за които няма доказателства за ефективното им налагане.

Както бе посочено, извън налагането на обезпечителния запор с неустановен период на действие, от страна на публичния изпълнител не са извършвани действия по изпълнителното дело за установяване на притежавано имущество от длъжника и принудителното събиране на публичните вземания през целия период от образуване на делото през 2014 г. до връчване на разпореждането от 20.10.2022г. Доказателства за противното не са наведени от ответната страна в хода на съдебното производство. При тези обстоятелства следва да се приеме за основателно и възражението на жалбоподателя за настъпилите по силата на закона основания за перемпция на изпълнителното производство.

С оглед на изложеното и след като не възприема като доказана тезата на публичния изпълнител за спиране на давността за определен конкретен период, споделена и потвърдена от Директора на ТД на НАП в оспорваното Решение, следва да се приемат за основателни възраженията на жалбоподателя за погасяване по давност на публичните му задължения за 2009, 2010 и 2013 година.

Съгласно чл. 221, ал. 1 от ДОПК, когато задължението не е изплатено в срок, публичният изпълнител пристъпва към изпълнение, като е длъжен да изпрати на длъжника съобщение, с което му дава 7-дневен срок за доброволно изпълнение. Публичният изпълнител е изпратил покана за доброволно изпълнение до Б., но няма данни същата да е била надлежно връчена от образуване на изпълнителното дело към настоящия момент, доколкото липсват доказателства за връчване на такава. С действията си публичният изпълнител е нарушил правата на длъжника, поради което съдът намира, че възражението за настъпила погасителна давност е направено своевременно.

Давността е период от време, определен по продължителност от закона, през течение на който, ако носителят на едно субективно право не го упражнява, то се погасява. С изтичане на определения период от време в закона се погасява правото на принудително събиране на вземанията, но не и самите задължения, като същите могат да бъдат доброволно платени. Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК (в сила от 01.01.2006 г.), публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

От данните по делото се установява, че поради липса на доказателства за изпращането

на Съобщението за доброволно изпълнение до жалбоподателя, следва да се приеме, че същото е станало след изтичането на давността за изпълнение на установените за събиране публични вземания на оспорващия за 2009 и 2010 година.

По отношение на задълженията за 2013г. не са налице данни за изпратено от ответника съобщение за доброволно изпълнение, поради което по отношения на тези задължения, безспорно е налице изтекла погасителна давност по смисъла на чл. 171, ал. 1 от ДОПК.

Ето защо, съдът намира, че всички задължения на жалбоподателя за периода 2009, 2010 и 2013 година са погасени по давност.

Изтичането на погасителна давност е основание за погасяване на публичните вземания (арг. чл. 168, т. 3 от ДОПК, при действието на който е изтекла давността), като и за тяхното отписване на основание чл. 173 от ДОПК.

Предвид изложеното, по отношение на горните вземания обжалваното решение, като постановено в нарушение на материалния закон подлежи на отмяна, ведно с незаконосъобразния отказ на публичния изпълнител да отпише като погасени по давност публичните задължения за периодите 2009г., 2010г., 2013г., ведно със съответните закъснителни лихви.

Предвид неналичието на регламентирано законово правно основание това да бъде сторено от съда, преписката следва да се върне на публичния изпълнител за произнасяне по заявлението на Б., за отписване на погасените по давност задължения и прекратяване на изпълнително дело N 22140003744/2014 в частта му относно същите, съобразно дадените с настоящия съдебен акт задължителни указания по приложението на материалния закон.

Правилно и в съответствие с приложимия материален закон Директорът на ТД на НАП е потвърдил разпореждането на публичния изпълнител за отказ от отписване на публични задължения за 2018г. поради тяхното непогасяване по давност, тъй като в случая не е изтекъл 5-годишния давностен срок съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК. Като е оставил без уважение жалбата срещу Разпореждане изх. № С220022-137-0009209/20.10.2022г. в тази му част, административният орган е постановил законосъобразно решение, което следва да се остави в сила по отношение на задълженията за 2018г.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат разноси в размер 2 660 лв., от които 10 лв. за заплатена д.т. и 2 560 лв. адвокатско възнаграждение с оглед уважената част на жалбата.

Водим от горното и на основание чл.268 и чл.161, ал.1, изр. трето във вр.с чл.144, ал.1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, Административен съд – София-град, III отделение, 7-ми състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на В. Т. Б. с ЕГН [ЕГН] от [населено място], РЕШЕНИЕ № ПИ-399/01.11.2022г. на директора на ТД на НАП - С., с което е потвърдено Разпореждане изх. № С220022-137-0009209/20.10.2022 г., издадено от С. А. на длъжност старши публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., в частта по отношение на публичните задължения за 2009г., 2010г. и

2013г.

ОТХЪВРЛЯ жалбата в останалата ѝ част.

ОСЪЖДА Териториална дирекция на НАП С. да заплати на В. Т. Б. с ЕГН [ЕГН] разноси в размер на 2 660 лева.

ВРЪЩА преписката на публичния изпълнител за ново произнасяне за отписване на публични задължения и прекратяване на изпълнителното производство, съобразно мотивите на настоящото решение.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: